

ПОБУДОВА СТРАТЕГІЧНОЇ КОНФІГУРАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ІНДУСТРІАЛЬНИХ ПАРКІВ

С. А. Сорокін, аспірант, Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, stanislav.soro@gmail.com, <https://orcid.org/0009-0008-8857-6296>

Методологія дослідження. Методологічною основою дослідження є системний, конфігураційний та кластерно-інтеграційний підходи, які дозволили розглядати інвестиційну політику індустріальних парків як багатокомпонентну систему з високим рівнем взаємозалежності елементів. Для побудови стратегічної конфігурації використано методи структурно-логічного аналізу та оцінювання взаємозв'язків між фінансовими, інституційними, управлінськими та інфраструктурними параметрами.

Результати. У статті запропоновано концептуальну модель побудови стратегічної конфігурації інвестиційної політики, яка складається з інституційно-нормативного, фінансово-економічного, управлінсько-організаційного та інноваційно-інфраструктурного блоків.

Новизна. Наукова новизна дослідження полягає у концептуалізації побудови стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків як цілісної системи взаємопов'язаних елементів, що забезпечують довгострокову стійкість інвестиційного розвитку. Обґрунтовано структуру стратегічної конфігурації, побудовану за принципами конфігураційного, кластерно-інтеграційного та системно-компонентного підходів із виокремленням чотирьох базових блоків і системи їхньої взаємодії.

Практична значущість одержаних результатів полягає у тому, що запропонована стратегічна конфігурація може бути використана як інструмент стратегічного планування для органів місцевого самоврядування, керуючих суб'єктів і державних інституцій, що координують розвиток індустріальних парків. Її застосування сприятиме підвищенню рівня інвестиційної активності, розвитку партнерських мереж, ефективнішому використанню бюджетних коштів та залученню міжнародних інвесторів.

Ключові слова: індустріальний парк, інвестиційна політика, стратегічна конфігурація, концептуальна модель, алгоритм, управління, ефективність, стратегія

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку національної економіки України характеризується глибокими структурними трансформаціями, спричиненими поєднанням зовнішніх викликів – військових, енергетичних, технологічних, а також внутрішніх факторів, пов'язаних із необхідністю модернізації виробничого потенціалу та стимулювання інвестиційної активності. В умовах післякризового відновлення, інтеграції до європейського економічного простору та реалізації політики децентралізації особливого значення набуває формування дієвих інструментів залучення та ефективного використання інвестиційних ресурсів. Однією з таких форм виступають індустріальні парки, які розглядаються як платфор-

ма для концентрації інноваційного, фінансового та кадрового потенціалу на певній території, забезпечуючи мультиплікативний ефект для місцевого та національного розвитку. Інвестиційна політика індустріальних парків сьогодні не може обмежуватися традиційним підходом, орієнтованим лише на пошук зовнішніх джерел фінансування. Вона повинна мати стратегічний характер та виступати інституційною основою консолідації інвестиційних процесів, передбачати інституційну, фінансову та організаційно-управлінську взаємодію учасників інвестиційного процесу, формувати синергетичну модель розвитку, що відповідає принципам сталості, цифрової когерентності та «зеленої» економіки.

У цьому контексті актуалізується потреба в побудові стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків, що забезпечить цілісність, узгодженість і довгострокову ефективність інвестиційних рішень.

Проблематика формування стратегічної конфігурації інвестиційної політики охоплює не лише питання визначення джерел та інструментів фінансування, але й аспект системної узгодженості інституційного середовища в рамках консолідації інвестиційних процесів, управлінських рішень і стратегічних орієнтирів парків.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Сучасні дослідження свідчать, що ефективність розвитку індустріальних парків безпосередньо залежить від здатності керуючих організацій і органів місцевого самоврядування формувати комплексну систему управління інвестиційною політикою, яка забезпечує баланс між стратегічними пріоритетами, інституційною спроможністю та фінансовими можливостями. Водночас у вітчизняній науковій літературі спостерігається фрагментарність підходів до структурування стратегічних елементів інвестиційної політики. Більшість досліджень зосереджена на окремих її аспектах – фінансовому забезпеченні, правовому регулюванні або інвестиційній привабливості регіонів, тоді як системна побудова стратегічної конфігурації як інтегрованої моделі управління залишається поза належною увагою.

У сучасній науковій літературі простежується активізація інтересу до конфігураційних і кластерно-інтеграційних підходів в управлінні розвитком соціально-економічних систем. Зокрема, у праці зарубіжних вчених Т. С. Паренте та Р. Федеро обґрунтовано нео-конфігураційний підхід, який пояснює складні управлінські явища через взаємодію комбінацій факторів, а не окремих змінних [1]. Українські дослідники, зокрема Р. Бойко, акцентують увагу на формуванні інвестиційних ресурсів регіональної економіки та ролі інтегрованих механізмів їх мобілізації [2], тоді як Б. Семак і Р. Бойко виділяють стратегічні орієнтири формування інтегрованого інвестиційного клімату регіонів у період відбудови [7]. Проблематику індустріальних парків як інструменту

регіонального розвитку всебічно висвітлено у роботах С. Давимуки, де наголошено на їх інституційному значенні та бар'єрах реалізації [3], а також у дослідженнях М. Слатвінської, яка аналізує фінансові стимули розвитку індустріальних парків у воєнний та післявоєнний період [8]. Водночас І. Токмакова, О. Зоріна та В. Курилович розглядають ризики розвитку еко-індустріальних парків, що поглиблює розуміння факторів інвестиційної привабливості [9]. Логіка побудови конфігурації як управлінського принципу також простежується у праці В. Прохорової та А. Зайцевої, де розкрито механізми побудови конфігурацій у системах розвитку підприємств [6].

Недостатньо розробленими залишаються питання інтеграції національної інвестиційної політики з європейськими підходами до розвитку індустріальних територій, оцінки стратегічної гнучкості та адаптивності інвестиційних рішень до умов невизначеності, а також формування індикаторів оцінки ефективності стратегічних конфігурацій.

Формулювання мети статті. Метою статті є обґрунтування теоретико-методичних засад концептуальної моделі побудови стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків в рамках удосконалення інструментарію та механізмів процесу управління.

Виклад основного матеріалу дослідження. Стратегічне управління інвестиційною політикою індустріальних парків ґрунтується на системному підході до узгодження довгострокових цілей розвитку, інституційного забезпечення, фінансових механізмів та інструментів державного стимулювання. У сучасній науковій літературі під інвестиційною політикою підприємства або територіальної структури розуміють цілеспрямовану діяльність щодо формування, розподілу й ефективного використання інвестиційних ресурсів з урахуванням стратегічних пріоритетів розвитку. Для індустріальних парків така політика має подвійний характер – вона є і механізмом залучення капіталу, і інституційною основою просторової економічної взаємодії інвестиційних процесів.

Слатвінська М. відзначає, що діяль-

ність індустріальних парків в Україні часто стикається з неоднозначністю у визначенні компетенції органів влади, а також відсутністю ефективних механізмів контролю за їхньою діяльністю, що потребує комплексного підходу та урахування сучасних викликів, потреб розвитку економіки держави, а також активного впровадження міжнародного досвіду створення індустріальних парків [8].

Авторами праці [6] доведено, що побудова конфігурації вимагає системного та глибокого підходу, що охоплює всі аспекти діяльності підприємства для досягнення високих стандартів ефективності та конкурентоспроможності, глибокого занурення в різні аспекти бізнесу, врахування змін в суспільстві та ринкових умовах, щоб створювати унікальні та стійкі конкурентні переваги.

В основі стратегічного управління інвестиційною політикою лежить концепція конфігураційного підходу, яка, на думку Тобіаса Паренте та Райана Федеро [1] передбачає, що аналіз повинен опиратись на конфігураційні теорії, тобто теорії, які заявляють, що феномен пояснюється не ізольованими факторами, а їх взаємодією як системою. В контексті індустріальних парків зазначений підхід передбачає узгодженість між середовищем функціонування парку, його ресурсним потенціалом та управлінською архітектурою. Відповідно до цього підходу, стратегічна конфігурація визнача-

ється як сукупність взаємопов'язаних елементів (цілей, принципів, інструментів, суб'єктів управління), що забезпечують досягнення бажаних результатів розвитку в умовах динамічних змін зовнішнього середовища. Таким чином, ефективність інвестиційної політики індустріальних парків залежить від ступеня інтеграції стратегічних і операційних рішень, узгодження між державним, регіональним і корпоративним рівнями управління.

З позиції методології системного аналізу стратегічна конфігурація інвестиційної політики може бути представлена як багаторівнева модель, що поєднує стратегічні орієнтири розвитку парку, структуру інвестиційних потоків та інвестиційних процесів, механізми фінансування та інституційні інструменти реалізації. На макрорівні вона визначається пріоритетами державної політики індустріалізації та регіонального розвитку; на мезорівні – інституційною структурою парку, наявністю кластерних зв'язків і партнерських мереж; на мікрорівні – інноваційним потенціалом резидентів, їхньою інвестиційною активністю та здатністю до самоорганізації.

З точки зору методології стратегічного менеджменту, побудова стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків має базуватися на принципах, що представлено на рис. 1.

Рис. 1. Принципи побудови стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків

Джерело: Узагальнено автором на основі [1,6]

Представлені на рис. 1 принципи формують методологічне підґрунтя для побудови стійкої інвестиційної політики, яка здатна підтримувати розвиток промислових кластерів навіть в умовах економічної невизначеності. Теоретико-методологічні засади стратегічного управління інвестиційною політикою індустріальних парків зводяться до формування інтегрованої системи, яка поєднує стратегічне бачення розвитку з інституційними механізмами його реалізації. Це створює основу для подальшого аналізу інвестиційної привабливості парків та побудови їхньої стратегічної конфігурації як інструменту підвищення ефективності інвестиційних процесів.

Формування стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків передбачає системну інтеграцію економічних, інституційних, управлінських і соціальних складових у єдину модель, орієнтовану на досягнення довгострокової стійкості розвитку. Під стратегічною конфігурацією розуміють узгоджену систему стратегічних орієнтирів, цілей, механізмів реалізації та інструментів регулювання, що забезпечують оптимальне використання інвестиційного потенціалу території. Вона виступає своєрідною «архітектурою управління», яка дозволяє поєднати державну політику, інституційне середовище, фінансові стимули та інноваційні підходи до залучення інвестицій.

Концептуальну модель стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріального парку, побудовану на основі системно-компонентного підходу, представлено на рис. 2.

Стратегічна конфігурація, таким чином, поєднує вертикальну (державну) та горизонтальну (кластерну) інтеграцію, створюючи багаторівневу систему управління інвестиційними потоками. Важливо, що кожен блок моделі є взаємозалежним: зміни у фінансових інструментах потребують корекції управлінських механізмів, а модернізація інфраструктури – перегляду нормативно-правових стимулів.

З методологічної точки зору побудова стратегічної конфігурації інвестиційної політики може бути реалізована через кластерно-інтеграційний підхід, що являє собою

концепцію організації економічного розвитку, за якої підприємства, наукові установи, інфраструктурні організації та органи влади об'єднуються у просторово зосереджені, функціонально взаємопов'язані системи (кластери), діяльність яких базується на інтеграції ресурсів, компетенцій та управлінських практик для досягнення спільних стратегічних цілей [5].

Виходячи з визначення, зазначений підхід дозволяє групувати індустріальні парки за типом спеціалізації, регіональними умовами, інноваційним потенціалом і формами власності, що сприяє оптимізації ресурсного розподілу, мінімізації транзакційних витрат і забезпеченню синергетичного ефекту між парками та суміжними секторами економіки.

Особливого значення в умовах воєнної та післявоєнної реконструкції набуває адаптивність стратегічної конфігурації, тобто її здатність гнучко реагувати на зміни зовнішнього середовища. Адаптивна модель інвестиційної політики передбачає наявність механізмів сценарного планування, ризик-менеджменту, цифрового моніторингу інвестиційних потоків і механізмів швидкого оновлення стратегічних пріоритетів. Такі елементи створюють основу для формування стійкої траєкторії розвитку індустріальних парків, орієнтованої на довгострокову конкурентоспроможність. Алгоритм побудови стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків представлено на рис. 3.

Отже, побудова стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків є ключовим напрямом удосконалення механізмів управління інвестиційним розвитком на регіональному рівні та виступає інституційною основою не тільки консолідації, а і конвергенції інвестиційних процесів. Вона створює основу для переходу від реактивної політики до активного стратегічного управління, яке забезпечує не лише залучення інвестицій, а й трансформацію індустріальних парків у каталізатори економічного зростання, інновацій та стійкого розвитку.

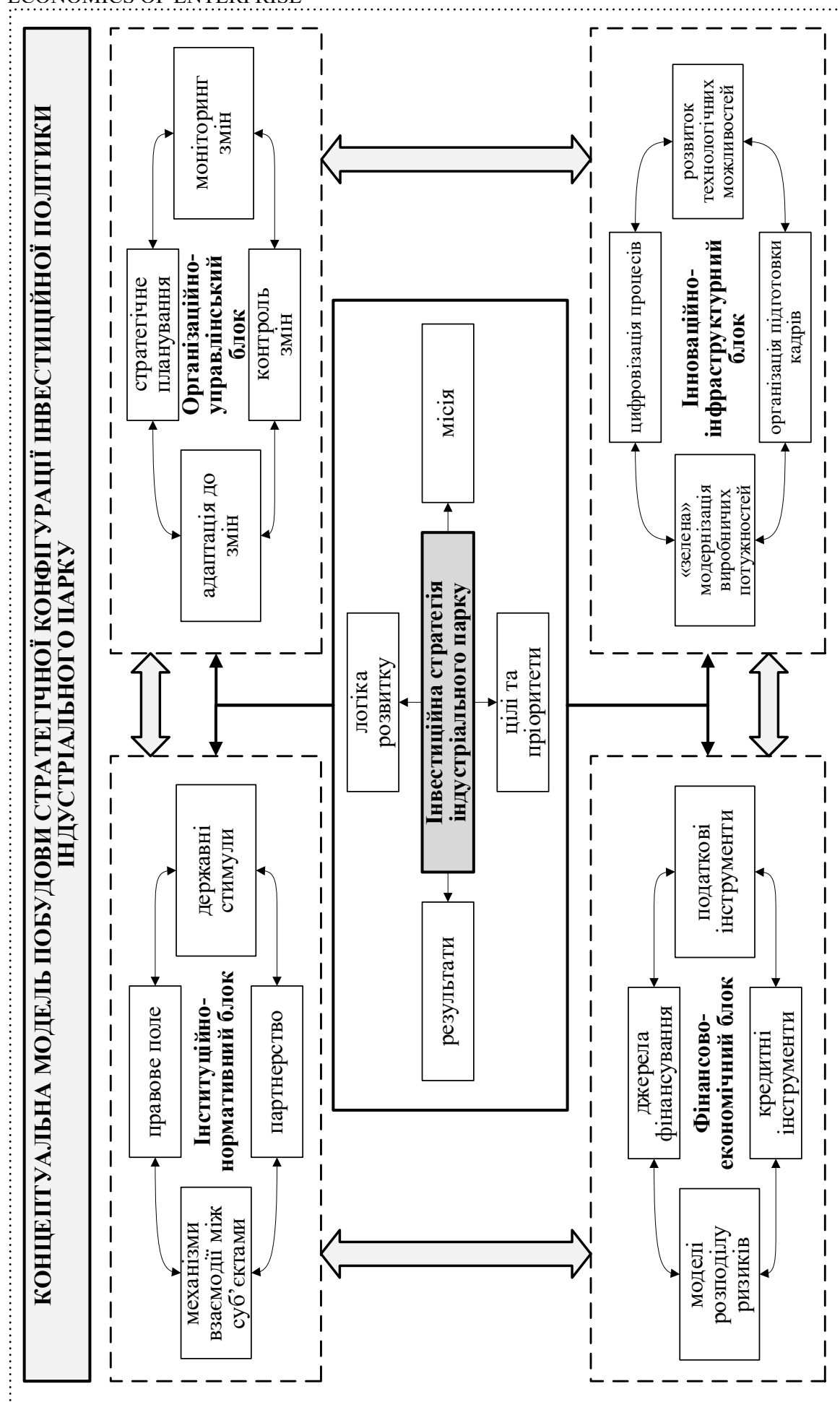

Рис. 2. Концептуальна модель побудови стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріального парку

Джерело: Розроблено самостійно

Рис. 3. Алгоритм побудови стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків

Джерело: Розроблено самостійно

Реалізація стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків потребує формування комплексного інструментарію, що забезпечує узгодження між стратегічними цілями, ресурсними можливостями та регуляторними умовами (табл. 1).

Такий інструментарій має бути гнучким, багаторівневим і зорієнтованим на створення сприятливого інвестиційного клімату для резидентів, керуючих компаній і зовнішніх партнерів. Його структура містить в собі фінансово-економічні, інституційно-організаційні, управлінські та інформаційно-аналітичні інструменти, які взаємодіють у межах єдиної системи стратегічного управління.

В умовах воєнної економіки та післявоєнного відновлення інструментарій побудови стратегічної конфігурації має бути орієнтований на підтримку відбудовчих інвестицій, розвиток інфраструктурної логістики та підвищення стійкості економіки. Впровадження адаптивної моделі управління дозволяє швидко реагувати на зміни середовища, забезпечувати баланс між централізованими й децентралізованими механізмами

регулювання, а також створює передумови для сталого розвитку регіональних промислових екосистем.

Отже, ефективність реалізації стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків визначається не лише наявністю фінансових ресурсів, а насамперед системністю управлінських дій, інституційною узгодженістю та цифровою інтегрованістю процесів. Лише за умови синергії цих елементів можливо забезпечити перехід від декларативного до результативного формату інвестиційної політики, що сприятиме прискоренню економічного відновлення країни та підвищенню її конкурентоспроможності.

У підсумку, ефективність розвитку індустріальних парків безпосередньо залежить від наявності чітко сформованої та системно узгодженої інвестиційної політики. У сучасних умовах структурної трансформації економіки України така політика має розглядатися не лише як інструмент залучення капіталу, а як багатокomпонентна стратегічна система, яка забезпечує довгострокову стійкість та інноваційну спроможність індустріальних територій.

Інструментарій реалізації стратегічної конфігурації інвестиційної політики
індустріальних парків

Група інструментів	Інструментарій
Фінансово-економічні інструменти	1. Державно-приватне партнерство 2. Інструменти цільових фондів розвитку 3. Елементи «зеленого» фінансування
Інституційно-організаційні інструменти	1. Формування єдиного центру управління інвестиційною політикою парку 2. Запровадження інституцій розвитку для забезпечення професійної підтримки інвесторів, консультаційний супровід і підготовку інфраструктурних проектів
Управлінські інструменти	1. Стратегічне планування 2. Моніторинг 3. Оцінка ефективності 4. Корекція політики
Інформаційно-аналітичні інструменти	1. Цифрові технології управління інвестиційними процесами 2. Впровадження системи бізнес-аналітики для прогнозування динаміки інвестиційних потоків і визначення потенційних ризиків

Проведений теоретичний аналіз засвідчив, що побудова стратегічної конфігурації інвестиційної політики відображає інтеграцію інституційних, фінансово-економічних, управлінських і технологічних механізмів, які функціонують у взаємозв'язку та спрямовані на досягнення єдиної мети – підвищення інвестиційної привабливості та ефективності використання ресурсів, що, своєю чергою, відповідає принципам системності, адаптивності й когерентності управління, що є ключовими для реалізації стратегії сталого розвитку.

Аналітична оцінка стану інвестиційної політики українських індустріальних парків виявила низку системних проблем – фрагментарність державного стимулювання, недосконалість фінансових механізмів, низький рівень координації між суб'єктами та обмежену цифровізацію управління.

Висновки. Розроблена у статті модель стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків, представлена у вигляді чотирьох взаємопов'язаних блоків – інституційно-нормативного, фінансово-економічного, управлінсько-організаційного та інноваційно-інфраструктурного, – відображає системний характер управління ін-

вестиційними процесами. Її впровадження дозволяє створити єдиний управлінський контур, у межах якого узгоджуються стратегічні цілі, джерела фінансування, механізми моніторингу та оцінки результатів.

У перспективі подальших досліджень доцільно зосередити увагу на розробленні індикативних показників оцінки ефективності стратегічних конфігурацій, а також на вдосконаленні цифрових механізмів управління інвестиційними потоками. Важливим напрямом також є формування методики оцінювання адаптивності інвестиційної політики до умов невизначеності та ризику, що дозволить підвищити результативність реалізації індустріальних стратегій у довгостроковому періоді.

Отже, побудова стратегічної конфігурації інвестиційної політики індустріальних парків – це не лише теоретична концепція, а практично значущий управлінський інструмент, який може стати базисом для модернізації національної індустріальної політики, посилення економічної безпеки регіонів і забезпечення сталого відновлення української економіки в післякризовий період.

Література

1. Parente T.C., Federo R. Qualitative

comparative analysis: justifying a neo-configurational approach in management research. *RAUSP Management Journal*. 2019. Vol. 54. № 4. PP. 399-412.

<https://doi.org/10.1108/rausp-05-2019-0089>

2. Бойко Р. (2025). Побудова організаційно-економічного механізму формування інвестиційних ресурсів розвитку стратегічних галузей регіональної економіки. *Підприємництво та інновації*, (35), С. 7-13. <https://doi.org/10.32782/2415-3583/35.1>

3. Давимука С.А. Індустріальні парки як інструмент розбудови регіональної економіки: ретроспектива та проблеми розвитку. *Регіональна економіка*. 2025. № 1. С. 28-44. <https://doi.org/10.36818/1562-0905-2025-1-3>

4. Івашко О. Формування механізмів публічного інвестування проєктів регіонального розвитку: концептуальний базис. *Економічний часопис Волинського національного університету імені Лесі Українки*. 2024. № 4. С. 124-135. <https://doi.org/10.29038/2786-4618-2024-04-124-135>

5. Кластерна політика інноваційного розвитку національної економіки: інтеграційний та інфраструктурний аспекти: монографія. За загальною редакцією д. е. н., проф. С.В. Смерічевської. Познань: Wydawnictwo naukowe WSPiA, 2020. 382 с.

6. Прохорова В., Зайцева А. Побудова конфігурації бізнес ідеології новаторського типу в управлінні розвитком підприємств. *Адаптивне управління: теорія і практика. Серія Економіка*, 2023. №17(34). [https://doi.org/10.33296/2707-0654-17\(34\)-10](https://doi.org/10.33296/2707-0654-17(34)-10)

7. Семак Б.Б., Бойко Р.В. Ідентифікація стратегічних орієнтирів формування інтегрованого інвестиційного клімату та залучення інвестицій в економіку і відбудову регіону. *Підприємництво і торгівля*. 2024. № 43. С. 92-101. <https://doi.org/10.32782/2522-1256-2024-43-12>

8. Слатвінська М. Фінансові стимули розвитку індустріальних парків та залучення інвестицій в умовах воєнного стану і поствоєнного відновлення. *Модерні фінанси: глобальні виклики і сучасні тренди*. Монографія. За ред. д. е. н., проф. А.І. Крисоватого. Тернопіль: Економічна думка. С. 840-872.

9. Токмакова І.В., Зоріна О.І., Курилович В.Р. Ризики проєктів розвитку еко-індустріальних парків в Україні. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2024. № 88. С. 131-140. DOI: <https://doi.org/10.18664/btie.88.324927>

References

1. Parente T.C., Federo R. Qualitative comparative analysis: justifying a neo-configurational approach in management research. *RAUSP Management Journal*. 2019. Vol. 54. № 4. PP. 399-412.

<https://doi.org/10.1108/rausp-05-2019-0089>

2. Boiko, R. (2025). Pobudova orhanyzatsiino-ekonomichnoho mekhanizmu formuvannia investytsiynykh resursiv rozvytku stratehichnykh haluzei rehionalnoi ekonomiky. *Pidpriemnytstvo ta innovatsii*, (35), 7-13. <https://doi.org/10.32782/2415-3583/35.1>

3. Davymuka, S.A. (2025). Industrialni parky yak instrument rozbudovy rehionalnoi ekonomiky: retrospektyva ta problemy rozvytku. *Rehionalna ekonomika*, (1), 28-44. <https://doi.org/10.36818/1562-0905-2025-1-3>

4. Ivashko, O. (2024). Formuvannia mekhanizmiv publichnoho investuvannia proiektiv rehionalnoho rozvytku: kontseptualnyi bazys. *Ekonomicnyi chasopys Volynskoho natsionalnoho universytetu imeni Lesi Ukrainky*, (4), 124-135. <https://doi.org/10.29038/2786-4618-2024-04-124-135>

5. Smerichevska, S.V. (Ed.). (2020). Klasterna polityka innovatsiinoho rozvytku natsionalnoi ekonomiky: intehratsiyni ta infrastruktturni aspekty Poznan: Wydawnictwo naukowe WSPiA.

6. Prokhorova, V., & Zaitseva, A. (2023). Pobudova konfiguracyi biznes ideologii novatorskoho typu v upravlinni rozvytkom pidpriemstv. *Adaptyvne upravlinnia: teoriia i praktyka. Seriya Ekonomika*, 17(34). [https://doi.org/10.33296/2707-0654-17\(34\)-10](https://doi.org/10.33296/2707-0654-17(34)-10)

7. Semak B.B., & Boiko, R.V. (2024). Identyfikatsiia stratehichnykh oriientyrov formuvannia intehrovanoho investytsiinoho klimatu ta zaluchennia investytsii v ekonomiku i vidbudovu rehionu. *Pidpriemnytstvo i torhivlia*, (43), 92-101. <https://doi.org/10.32782/2522-1256-2024-43-12>

8. Slatvinska, M. Finansovi stymuly rozvytku industrialnykh parkiv ta zaluchennia investytsii v umovakh voiennoho stanu i postvoiennoho vidnovlennia. *Moderni finansy: hlobalni vyklyky i suchasni trendy*. A.I. Krysovatiy (Ed.). (pp. 840-872). Ternopil: Ekonomichna dumka.

9. Tokmakova, I.V., Zorina, O.I., & Kurylovych, V.R. (2024). Ryzky proiektiv rozvytku eko-industrialnykh parkiv v Ukraini. *Visnyk ekonomiky transportu i promyslovosti*. (88), 131-140.

DOI: <https://doi.org/10.18664/btie.88.324927>

DEVELOPMENT OF STRATEGIC CONFIGURATION OF INVESTMENT POLICY FOR INDUSTRIAL PARKS

S. A. Sorokin, Post-graduate Student, V. N. Karazin Kharkiv National University

Methods. The methodological basis of the study is a systematic, configurational, and cluster-integration approach, which allowed us to consider the investment policy of industrial parks as a multi-component system with a high level of interdependence between elements. To build a strategic configuration, methods of structural-logical analysis and assessment of interrelationships between financial, institutional, managerial, and infrastructural parameters were used.

Results. The article proposes a conceptual model for building a strategic configuration of investment policy, which consists of institutional and regulatory, financial and economic, managerial and organizational, and innovative and infrastructural blocks.

Novelty. The scientific novelty of the study lies in the conceptualization of the construction of a strategic configuration of investment policy for industrial parks as an integrated system of interrelated elements that ensure the long-term sustainability of investment development. The structure of the strategic configuration is substantiated, built on the principles of configuration, cluster-integration, and system-component approaches, with the identification of four basic blocks and a system of their interaction.

Practical value of the obtained results lies in the fact that the proposed strategic configuration can be used as a tool for strategic planning for local governments, managing entities, and state institutions that coordinate the development of industrial parks. Its application will contribute to increasing the level of investment activity, developing partnership networks, more efficient use of budget funds, and attracting international investors.

Keywords: industrial park, investment policy, strategic configuration, conceptual model, algorithm, management, efficiency, strategy.

Стаття надійшла до редакції 16.11.25 р.

Прийнята до публікації 30.11.25 р.

Дата публікації 26.12.25 р.